

Bát Lâu Kim Chủ

Chương 8 : Chương 8

Ha ha... thật là hả lòng hả dạ a!" Vu Hàn vỗ bàn cười to, bây giờ tâm tình của cô chỉ có thể dùng một từ sáng khoái để hình dung, thật sự là quá sung sướng, ha ha...

Buổi tối mọi người cùng nhau liên hoan thì cô liền khẩn cấp đem chuyện phát sinh ở cửa hàng nữ trang hôm nay một năm một mười kể hết ra, cô vừa nói vừa cười, một vẻ rất là High.

Thật ra không chỉ có cô, mỗi người có mặt ở đây vừa nghe tên khốn họ Trần kia run rẩy như thế nào khi ký tên vào hóa đơn thanh toán thì đều không nhịn được mà bật cười. Rồi nghe đến đoạn khi hấn bước ra khỏi cửa hàng to mồm bảo bọn họ cứ chờ đấy, hấn có nhân chứng và vật chứng, hấn nhất định phải báo cảnh sát bắt bọn họ thì biểu đệ Vu Hàn - Vương Trị Ân lại thần trí một cây tiếp lời, "Thật xin lỗi, camera trong cửa hàng bị hư, hôm nay mới vừa đưa đi sửa." Mọi người lại càng cười không dừng được.

Cái loại cặn bã ăn tươi nuốt sống kia chắc hấn phải ra sức dạy cho một bài học, nếu không hấn sẽ chắc chắn rằng nữ nhân nhu nhược thiện lương dễ bắt nạt.

Đoàn người cười đến vui vẻ, chỉ có Âu Dương Liên lại tỏ vẻ lo lắng.

"Sao vậy? Lấy lại tiền rồi em không vui sao?" La Kiệt hỏi.

"Nếu hấn thật sự đi báo công an thì làm sao đây?" Cô có chút bận tâm.

"Nếu cảnh sát để ý tới lời hấn nói, chỉ sợ lúc ấy hấn cũng sẽ không phải tốn tiền đi thuê vệ sĩ." La Kiệt không cho là đúng cười lạnh, sau đó an ủi cô, "Huống hồ, tiền này vốn là hấn nợ em không phải sao? Cho dù cảnh sát thật sự đến đây, chúng ta cũng đứng vững, căn bản không cần phải sợ."

"Nhưng mà..."

“Cô yên tâm đi, Âu Dương.” Vu Hàn ngắt lời, “Cô đừng nhìn những nam nhân này bình thường đều rảnh rỗi lúc ẩn lúc hiện trong tòa nhà này, một đám bọn họ đều có lai lịch không nhỏ. Đừng nói là cảnh sát, ngay cả chính phủ hay là quan lớn trọng yếu của quốc gia cũng không dám tùy tiện chạy đến khu nhà tám tầng này gây rối với chúng ta, cô yên tâm một trăm hai mươi phần trăm đi.”

Âu Dương Liên ngây ngốc nhìn lại cô ấy, rồi lại chuyển hướng những người khác cười cười vẻ mặt bình thường, không có cảm giác kỳ quái một chút nào với lời nói của Vu Hàn, đột nhiên cô có cảm giác như lạc vào một thế giới khác. Những người này rất cuộc là...

“Tóm lại, em không cần phải lo lắng gì hết, chỉ cần nhớ kỹ một câu là đủ rồi.” La Kiệt quay mặt cô về phía mình, rồi nhìn cô thật dịu dàng.

“Câu gì?” Cô hỏi.

“Trời có sập xuống, đã có anh đỡ cho em.” Hắc thâm tình nói.

Âu Dương Liên nhất thời kích động, thiếu chút nữa nhào đến hắc, đầu mũi cô đột nhiên thật cay, có cảm giác sắp rơi nước mắt.

Nếu cô khóc ở đây, nhất định sẽ có người giữu cọt cô phải không?

Cô trộm quay đầu nhìn về phía những người khác, lại phát hiện họ sớm đã chuyển hướng nhìn ra khỏi chỗ bọn họ, tựa như hoàn toàn không chú ý tới La Kiệt và cô đang nói gì.

Những người này thật là...

Tổ tiên của cô rất cuộc làm bao nhiêu chuyên tốt để đời này cô mới có đủ may mắn quen biết những người bạn khéo hiểu lòng người như thế này?

Mà nếu quen biết bọn họ thật sự là phúc phận tổ tiên của cô tu luyện được, vậy thì quen biết hắc, gặp hắc, có thể cùng hắc yêu đương, chính là tu luyện tích lũy ba đời, thậm chí là rất nhiều đời mới được của cô.

Nhìn người đàn ông đang thâm tình nhìn cô, nước mắt của cô không

ngăn được nữa tràn ra khỏi hốc mắt, cô hít mũi chủ động đem nước mắt ướt hai má vùi vào trong lồng ngực hẳn, cảm giác thật xấu hổ mà cũng thật hạnh phúc.

.....

“La Kiệt, anh đến Đài Loan không nói cho bất kỳ ai sao?” Vệ Ốc Khốc đột nhiên mở miệng hỏi.

La Kiệt ngẩng đầu nhìn lại, sau đó gật gật đầu. “Từ trước tới giờ tôi không có thói quen báo cho bất cứ ai hành tung của mình.”

“Cho nên người khác không biết anh ở đâu là bình thường, nếu biết thì mới lạ?”

“Đúng vậy.” Hãn gật đầu nói.

“Thói quen này của anh không phải là vẫn tiếp diễn sau khi kết hôn chứ?” Vu Hàn chen lời nói.

La Kiệt cúi đầu nhìn Âu Dương Liên đột nhiên từ trong ngực hẳn ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười khiên cô an tâm trước, rồi mới trả lời câu hỏi của Vu Hàn.

“Đương nhiên là không.” Hãn lắc đầu, “Trong quá khứ tôi không nói, là bởi vì không có ai muốn biết tôi muốn đi đâu, mà trong nhà cũng không có gì làm tôi không yên tâm. Nhưng đối với cô ấy, tôi thật sự không có cách nào làm mình yên tâm dù chỉ một khắc.”

“Nghe thấy không Âu Dương? Cô không thể để cho người này có ý niệm yên tâm trong đầu, phải tận lực gây ra phiền toái đi, biết không?” Vu Hàn lấy giọng điệu dạy dỗ nói.

“Satan, làm phiền anh có thể quản lý bà xã mình, không cần tùy tiện dùng quan niệm sai lầm hướng dẫn bà xã của tôi có được không?” La Kiệt oán hận nói với Khuê Thú Chi.

Khue Thú Chi nhún nhún vai, một vẻ “Cậu đừng oán tôi, tôi cũng không cách nào.”

“La Kiệt, anh nói không có người nào muốn biết anh đi đâu, vậy nếu có người muốn biết? Có phải có nghĩa là bọn họ thật sự có việc muốn tìm anh?” Vệ Ốc Khốc mở miệng lần nữa, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

“Anh nói những lời này là có ý gì? Chẳng lẽ là có người đang tìm tôi?” La Kiệt hoài nghi nhìn anh ta.

Vệ Ốc Khốc nhẹ gật đầu, “Cách đây không lâu, tôi nói chuyện điện thoại với cậu của tôi, ông ta nói người nhà của anh hình như đang tìm anh, còn hỏi tôi gần đây có liên lạc với anh không.” Nói đoạn, anh ta nhíu mày “Tôi không biết người nhà của anh cũng biết việc anh đang ở đây làm người liên lạc.”

“Tôi cũng không biết.” La Kiệt cau chặt đôi mày.

“Anh không biết?”

Hắn gật gật đầu, lập tức như có suy nghĩ gì đó.

“Anh có muốn gọi điện về nhà hay không?” Vệ Ốc Khốc hỏi.

La Kiệt nhìn anh ta một cái, rồi gật gật đầu, đứng dậy bế ngang Âu Dương Liên đang bày ra vẻ mặt do dự không biết có nên cùng hắn trở về tầng tám không lên.

Âu Dương Liên không khỏi đỏ mặt.

“Thật xin lỗi, chúng tôi xin lỗi trước không tiếp được.” La Kiệt nói.

“Đi đi.” Mọi người mỉm cười nhìn họ.

.....

“Cái gì? Đã quay về Mỹ rồi? Sao lại đột ngột như vậy?” Vu Hàn ngạc nhiên kêu lên.

“Cha anh ấy nhập viện rồi, tình huống hình như không tốt lắm.” Âu Dương Liên lo lắng nói.

Mười phút trước Vu Hàn bỗng gọi điện về hỏi cô đang làm gì, cô nói không có việc gì, cô ấy liền hỏi cô có muốn lên tầng chín uống cà phê, nói chuyện phiếm không? Cô nghĩ đang lúc rảnh rồi, liền đáp ứng.

“Vậy sao? Có điều sao hẳn lại về một mình, hẳn phải mang cô cùng đi chứ.” Vu Hàn cau mày nói, vừa đem cà phê mới nấu xong đổ từ trong bình ra, cho hai người mỗi người một ly.

“Không phải hẳn không mang tôi về, mà là tôi không có hộ chiếu.” Cô giải thích giùm cho La Kiệt.

“Không có hộ chiếu? Cô chưa ra nước ngoài sao?” Tay Vu Hàn mới thêm sữa mới được một nửa liền ngừng lại.

Âu Dương Liên lắc lắc đầu.

Vu Hàn trợn mắt há mồm nhìn cô, vẻ mặt khó tin. Cô cũng đã hai mươi tám tuổi, không phải mười tám tuổi nha, thế mà lại chưa từng xuất ngoại? Bây giờ loại người này hẳn là còn rất ít?

Có điều ngẫm lại cuộc sống quá khứ của Âu Dương Liên, mười tám thì bắt đầu tự lập, hai mươi lăm tuổi lại đụng phải một gã nam nhân lưỡi hoa sen chói lọi, hết sức bóc lột công sức, lại đập nát quỹ kết hôn cô hết hơi hết sức để dành, cũng khó trách cô không có tiền ra nước ngoài chơi.

Vu Hàn nhẹ gật đầu, lại hỏi cô, “Cho nên bây giờ cô muốn ở Đài Loan đợi hẳn về, hay là chờ hộ chiếu làm xong đến Mỹ gặp hẳn?” Nếu là cô, cô nhất định sẽ chọn về sau.

Âu Dương Liên đột nhiên trầm mặc cúi đầu.

“Âu Dương?” Vu Hàn khó hiểu gọi.

“Tôi rất muốn đi, nhưng mà...” Cô muốn nói lại thôi.

“Sao vậy? Chẳng lẽ cô đang lo chân bị thương không tiện đi xa à?” Vu Hàn chuyển mắt nhìn tới chân đang bị thương của cô, lại phát hiện băng

bột lúc trước luôn bó tại chân cô chẳng biết từ lúc nào đã được tháo ra rồi.

Âu Dương Liên lắc lắc đầu.

“Vậy là vì cô chưa từng xuất ngoại nên sợ hãi...”

“Anh văn của tôi thật nát bét, đối thoại cơ bản nhất cũng không biết.” Cô bất đắc dĩ cười khổ, “Nói thật, từ đầu tôi hoàn toàn không hề nghĩ tới mình sẽ gả cho một người Mỹ, nếu sớm biết, lúc còn đi học sẽ học Anh văn thật chăm chỉ.” Cô tự cười nhạo bản thân mình.

“Đây gọi là ngàn vàng khó mua được ‘sớm biết’ mà.” Vu Hàn nhếch miệng mỉm cười.

“Ai!” Âu Dương Liên thở dài một hơi.

“Có điều, may mắn là tiếng Trung của La Kiệt lưu loát như người bản địa, nên căn bản cô không cần phải lo lắng điểm này.” Vu Hàn an ủi.

“Nhưng điều kiện tiên quyết là hấn không rời khỏi đây mới được.” Cô hy vọng La Kiệt có thể ở lại Đài Loan, “Đây là chuyện không thể, không phải sao? Hấn không có khả năng vĩnh viễn không trở về Mỹ, hơn nữa nếu tôi thật sự phải gả cho hấn, cũng không thể vĩnh viễn không đi hỏi thăm người nhà của hấn, đúng chứ?”

“Ồ, vấn đề đến mức này, nhưng mà thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, bằng không bây giờ cô bắt đầu học tiếng Anh cũng không muộn mà. Bảo La Kiệt dạy cô, hấn chính là giáo viên có sẵn.” Vu Hàn ngừng một lúc, lại nói “Đúng rồi, La Kiệt đi vắng, cô ở một mình không có vấn đề gì chứ?”

“Nếu cô lo lắng chân bị thương của tôi...” Âu Dương Liên lắc lắc đầu.

“Chân cô không cần tiếp tục phải băng bột sao?”

“Lúc sáng tôi đến bệnh viện tái khám, bác sĩ nói tình hình phục hồi còn tốt hơn họ mong đợi, có lẽ không đến một tuần là có thể khỏi hấn.” Cuối cùng thì cô có thể không cần tiếp tục làm phế nhân.

“Vậy sao? Tôi nghĩ đại khái là có liên quan đến chuyện La Kiệt đem cô ôm đến ôm đi đúng không? Bởi vì hẳn cơ hồ không cho cô có cơ hội đi bộ, cho nên tổn thương của chân của cô mới có thể hồi phục đặc biệt nhanh?” Vu Hàn nói xong lại uống một ngụm cà phê.

Mặt Âu Dương Liên khẽ ửng đỏ gật đầu.

“Thật tốt quá, vậy thì tôi an tâm, có điều nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, cô đừng khách khí với chúng tôi nha. Nhớ kỹ, từ khi La Kiệt giới thiệu cô với chúng tôi, cô chính là người nhà của chúng ta rồi.”

Mũi Âu Dương Liên cay cay, cảm động thiếu chút nữa rơi lệ. Người nhà? Cô là người nhà của bọn họ? Cô thật sự rất vui khi có người nói như vậy với mình.

“Cám ơn.” Cô cúi đầu giọng khàn khàn.

“Làm gì khách khí như vậy? Nào, uống cà phê đi, cà phê của cô sắp nguội rồi kìa. Cà phê này nguội rồi sẽ chua. Muốn tôi pha lại một cốc khác cho cô không?” Vu Hàn ngữ khí nhẹ nhàng dễ dàng hóa giải không khí bỗng nhiên ngưng trọng.

“Không cần đâu.” Âu Dương Liên lắc đầu, rồi lại muốn nói lại thôi nhìn cô, “Thật ra...”

“Àn?” Vu Hàn tò mò đợi câu sau.

“Thật ra tôi không thích uống cà phê lắm.” Cô có chút ngượng ngùng nói.

Vu Hàn ngẩn ngơ, đột nhiên cất tiếng cười to.

“Cô phải nói sớm chứ, tôi thấy cô mỗi lần theo chúng tôi uống cà phê, còn tưởng rằng cô cũng thích uống cà phê chứ.” Cô ấy cười rồi từ chỗ ngồi đứng lên, “Cô thích uống gì? Sữa tươi, nước trái cây, hay là nước có ga?”

“Sữa tươi và nước trái cây đều được.”

Vu Hàn gật gật đầu. “OK, tôi nhớ rồi.”

.....

“Cái gì? Đã qua một tuần rồi, ngoại trừ lúc hấn mới xuống máy bay gọi điện cho cô, thì không có gọi lần nào? Sao bây giờ cô mới nói cho tôi biết?” Vu Hàn kêu to với Âu Dương Liên, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Tôi tưởng hấn mới vừa về nhà bạn quá, chờ hấn xong việc thì sẽ nhớ ra cần gọi điện cho tôi, nhưng mà...”

“Nhưng mà đợi lại đợi một tuần rồi cũng chưa nhận được điện thoại của hấn?” Vu Hàn vẫn là không thể tin được.

Cô u buồn gật đầu.

“Một tuần?! Cô cũng không tránh khỏi chờ quá lâu đi!” Vu Hàn vẫn là không thể tin được.

Cái tên La Kiệt, tên khốn kiếp nào trước khi đi một đêm còn nói cái gì không thể yên tâm với Âu Dương Liên dù chỉ một khắc, cho nên tuyệt đối sẽ không bỏ mặc cô. Những lời này còn văng vẳng bên tai, thân hấn lại cắt đứt tin tức suốt một tuần lễ. Khá lắm tên đàn ông chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt!

“Cô đừng lo lắng, tôi sẽ giúp cô tìm được hấn.” Vu Hàn an ủi cô, quay người lại liền biến thành vẻ mặt đằng đằng sát khí gọi điện thoại cho chồng.

Sau khi điện được, cô liền nói ngắn gọn súc tích nguyên nhân làm cô tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, không để cô phải nói thêm điều gì, Khuê Thú Chi đã tự chủ động gánh lấy nhiệm vụ tìm người, liên lạc, muốn cô an tâm ở nhà chờ điện thoại.

20' sau, điện thoại trong phòng vang lên, Âu Dương Liên ánh mắt chờ mong nhìn Vu Hàn, hy vọng có thể nghe được tin tốt lành từ trong miệng cô ấy, kết quả cô ấy lại không nói vài câu liền nhú mày, còn nhìn

cô một lúc rồi xoay người đi ra khỏi phạm vi thính lực của cô.

Có chuyện gì xảy ra sao? Có nội dung gì trong điện thoại mà cô không thể nghe được? Chẳng lẽ là La Kiệt sau khi trở về Mỹ lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên mới luôn không liên lạc với cô?

Âu Dương Liên trong lòng bỗng nảy lên dự cảm bất thường, sau lưng cũng bắt đầu lạnh xuống.

Không đâu, cô tự nhủ với mình, tuyệt đối sẽ không phát sinh loại sự tình này.

La Kiệt là một người tận tâm, tuy rằng thoạt nhìn bề ngoài cầu thả, tay chân lại vụng về, nhưng làm việc gì cũng đầu vào đấy, thận trọng lại cẩn thận, quan trọng nhất là hẳn lại có một thân hảo công phu, như vậy hẳn sẽ gặp chuyện gì ngoài ý muốn đây?

Chẳng lẽ là tai nạn xe cộ?

Một thanh âm ở đáy lòng cô vang lên, khiến cả người cô đều cứng đờ. Chẳng lẽ hẳn thật sự bị tai nạn xe cộ ở Mỹ rồi, cho nên mới không có cách nào liên lạc với cô?

Không đúng, cô bỗng nhiên lắc đầu nguầy nguậy. Cho dù hẳn thật sự có bị tai nạn xe cộ, cũng không thể bật vô âm tín như vậy nha. Đợi sau khi hẳn tỉnh lại nhất định sẽ lập tức gọi điện thoại cho cô, sau đó bịa ra lý do kéo dài ngày trở lại, chỉ vì không để cô phải lo lắng.

Cô biết hẳn nhất định sẽ làm như vậy, nhưng mà tại sao....

Cô đột nhiên kịch liệt chấn động, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt vô cùng, cả người có vẻ lung lay sắp đổ.

Không lẽ thương thế của hẳn thật sự nghiêm trọng? Căn bản không có cách nào gọi điện cho cô?

Mất trí nhớ?

Hôn mê bất tỉnh?

Càng hơn nữa là..... tử vong?

Cô nắm chặt nắm tay, móng tay bén nhọn đâm sâu vào lòng bàn tay, cô lại không hề có cảm giác.

Cô cự tuyệt nhận ba khả năng này. Cô không nên tự dọa bản thân, hẳn nhất định sẽ không có chuyện gì, sở dĩ không gọi điện cho cô thuần túy là bởi vì bận quá, nhất định là như vậy. Cô tự thôi miên không ngừng nói với chính mình.

“Âu Dương.”

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện tầm mắt có chút mơ hồ, cô mở trừng đôi mắt, đem lệ ý cưỡng bức trở về trong cơ thể.

“Liên lạc được sao? Hẳn hẳn là không xảy ra chuyện gì chứ?” Cô miễn cưỡng bản thân kiên cường mở miệng.

Vu Hàn gật gật đầu với cô. “Hẳn rất khỏe.” Nhưng lại muốn nói rồi thôi nhìn cô.

Nhìn ánh mắt của cô ấy, một chút yên tâm Âu Dương Liên cũng không có, trái lại càng thêm bất an. “Vu Hàn, mặc kệ hẳn xảy ra chuyện gì, xin cô nói thật cho tôi, không cần dấu giếm bất cứ điều gì được không?”

Vu Hàn do dự hồi lâu, rồi mới nhẹ nhàng gật đầu.

“Âu Dương, cô nhớ kỹ, dù phát sinh bất cứ chuyện gì, tôi đều đứng về phía cô, biết không?”

Âu Dương Liên hoàn toàn không hiểu vì sao cô ấy lại nói những lời như vậy với cô, chỉ gật gật đầu.

“Trên thực tế La Kiệt hẳn...” Vu Hàn tạm dừng một lúc, sau đó hít một hơi lấy tinh thần nói, “Hẳn đang ở Mỹ đang chuẩn bị kết hôn, cái tên phụ lòng đại hỗn đản kia!”

“Kết hôn?” Âu Dương Liên vẽ mặt mê mang, ngốc ngốc nhìn cô, tựa như

nghe không hiểu ý nghĩa của hai chữ này.

“Âu Dương...” Vu Hàn đã đồng tình lại lo lắng, nhưng không biết phải an ủi cô như thế nào.

“Cho nên hẳn không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn?” Âu Dương Liên hỏi.

Vu Hàn trừng mắt nhìn, rồi gật đầu.

“Thật tốt quá!” bỗng nhiên cô thở hắt một hơi, cao hứng lớn tiếng nói, nước mắt lại không ngừng chảy ra, “Thật tốt quá, thật tốt quá, thật tốt quá.” Cô không ngừng thì thầm.

Vu Hàn nhìn cô, bị sự ngây ngốc ấy làm đau lòng không thôi. Tên La Kiệt kia không chỉ là hỗn đản, còn là một đồ đần, mới có thể vứt bỏ nữ nhân tốt như Âu Dương Liên, hẳn thật là thằng đàn ông ngu xuẩn nhất thiên hạ!

Âu Dương Liên lấy tay gạt đi nước mắt trên mặt, đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên.

“Cảm ơn cô, Vu Hàn. Nếu hẳn không có việc gì thì tôi yên tâm rồi.” Nói xong, cô xoay người muốn đi.

“Âu Dương.” Vu Hàn lo lắng ngăn lại bước chân cô, “Cô muốn đi đâu?”

“Mấy ngày nay bởi vì tôi quá lo lắng, mỗi tối đều ngủ không ngon, giờ nghe nói hẳn không sao, cảm giác mệt mỏi liên tục chạy đến, cho nên tôi muốn về nhà ngủ.” Về mặt cô mỗi mệt nói.

Vu Hàn gật gật đầu, không suy nghĩ gì khác.

Sau khi hai người cùng nhau trở về tầng tám, Âu Dương Liên trực tiếp đi vào phòng nằm xuống ngủ, mà Vu Hàn vì ngăn ngừa cô làm ra chuyện gì ngu ngốc, dứt khoát ngay cả cửa phòng cũng không cho cô đóng, cứ như vậy ngồi trong phòng khách, cứ mười phút lại xem cô một lần.

Mười hai giờ mười phút, Khúc Thiển từ quán mì trở về, mang theo cơm

trưa đến cho các cô ăn, nhưng Âu Dương Liên còn đang ngủ, cho nên liền đem phần của cô bỏ vào tủ lạnh.

Hai giờ bốn mươi chiều, Lâm Tuyết Nhan cũng tới, Âu Dương Liên vẫn chưa tỉnh.

Bốn giờ mười, Tiểu Cương và Tiểu Khiết tan học về nhà, Khúc Thiển nhận nhiệm vụ mang bọn trẻ rời khỏi tầng tám, mà Vu Hàn và Lâm Tuyết Nhan thì tiếp tục ở lại chờ Âu Dương Liên tỉnh lại.

Năm giờ rưỡi, các cô bắt đầu cảm thấy lo lắng, bởi vì Âu Dương Liên ở trên giường ngay cả động cũng không động đến một cái, một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có, có điều hoàn hảo là hô hấp của cô vẫn bình thường.

Sáu giờ rưỡi, các cô bắt đầu lo lắng cần đánh thức cô dậy không, vì cô đã ngủ sắp được tám tiếng rồi.

Bảy giờ mười, Khuê Thú Chi và Vệ Ốc Khốc cùng nhau tới, Lâm Tuyết Nhan lợi dụng tủ lạnh vốn còn nguyên liệu nấu ăn liền làm một bàn cơm để mọi người no bụng. Vu Hàn thử đánh thức Âu Dương Liên, nhưng vành mắt đen sâu mơ mơ màng màng ngồi xuống một chút rồi lại nằm trở về, ngủ lại lần nữa.

Biết cô thật sự vì quá mệt nên muốn ngủ chứ không phải vì trốn tránh sự thật mà muốn lâm vào hôn mê nên mọi người an tâm.

Bốn người vừa ăn cơm vừa thảo luận, Vu Hàn thật tức giận, Lâm Tuyết Nhan từ đầu đến cuối đều nhăn mày, mà hai người đàn ông lại cho rằng tình huống thật khả nghi, bởi vì ngoại trừ nghe được chuyện La Kiệt phải kết hôn ra, bọn hắn hoàn toàn không tìm thấy bản thân La Kiệt, không thể liên lạc với hắn để xác nhận chuyện hắn kết hôn.

“Nhưng là chuyện này cũng đã công khai trên truyền thông, cái loại giới danh nhân thế gia tài chính và kinh tế như bọn họ, không thể nào lấy hôn nhân đại sự để làm tin tức thổi phồng quảng cáo đúng không?” Vu Hàn vạch trần sự thật.

“Có lẽ chúng ta nên đến Mỹ một chuyến để chứng thật chuyện này.”

Khuê Thú Chi như có suy nghĩ gì đó nói.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Vệ Ốc Khốc gật đầu nói.

“Được, cứ như vậy đi, chúng ta mang Âu Dương cùng đi. Nếu La Kiệt thật sự làm ra chuyện tay ôm đàn tỳ bà (1), chúng ta liền phá hư hôn lễ của hắn, để cho hắn một đêm thành danh!” Vu Hàn nghiêng răng nghiêng lợi lớn tiếng nói.

(1) Nguyên văn là 琵琶, xuất xứ từ hai câu thơ dưới đây trong tác phẩm “Tỳ bà hành” của Bạch Cư Dị:

琵琶声停欲语迟 Mòi mọc mãi thấy người bỡ ngỡ,

手抱琵琶半掩花 Tay ôm đàn che nửa mặt hoa.

(Bản dịch của Phan Huy Vịnh)

琵琶声 là câu thành ngữ chỉ người phụ nữ quay lưng với chồng/người tình để đến với tình yêu khác (hoặc người góa phụ đã hai lần đò) Ở đây ý chỉ anh Kiệt ăn ở hai lòng, không chung thủy với Âu Dương Liên.

Phản ứng kích động của bà xã làm cho Khuê Thú Chi đột nhiên có điểm hối hận vì đã đề nghị đi Mỹ.

Lâm Tuyết Nhan từ khóe mắt dư quang nhìn thấy Âu Dương Liên từ trong phòng đi ra. “Âu Dương, cuối cùng cô cũng tỉnh rồi. Đói bụng chưa? Mau tới đây cùng ăn cơm với chúng tôi.”

Tuyết Nhan vẫy vẫy tay với Âu Dương Liên, nhưng dáng vẻ cô vẫn còn mang theo một chút nét buồn ngủ đứng sững ở cửa phòng, mờ mịt nhìn bốn phía, cuối cùng không nhúc nhích tròng bọn họ.

“Sao vậy?” Lâm Tuyết Nhan khó hiểu hỏi.

Mọi người đều nhìn thấy phản ứng kỳ lạ của cô, bởi cô đang dùng một loại ánh mắt xa lạ nhìn họ, tựa như là không quen biết họ vậy.

“Mọi người...” cuối cùng cô cũng từ từ mở miệng, nhưng lời nói tiếp đó

lại làm cho nhóm bốn người Vu Hàn lập tức ngây người, “Cho hỏi các vị là ai vậy?”

LINK Truyện:

Bát Lâu Kim Chủ <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/bat-lau-kim-chu-3780233.html>

LINK Chương này:

Chương 8

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/bat-lau-kim-chu-3780233/chuong-8.html>